

La victòria de l'Ebre per Catalunya

written by Llorenç Prats | 13 de juliol de 2021

La justícia espanyola contradiu, una vegada més, la literalitat de les lleis catalanes. El monument franquista que hi ha al bell mig del riu Ebre a Tortosa és una apologia del franquisme que vulnera la normativa vigent sobre la memòria històrica. Un petit col·lectiu ho ha denunciat als tribunals espanyols i aquests han aturat una actuació llargament programada del Departament de Justícia per procedir a la seva retirada.

La proposta de l'administració catalana era fer coincidir la retirada del monument feixista amb el trist record del 18 de juliol, una època, també en que el cabal del riu Ebre és el més baix i facilitaria les tasques d'accés a la seva base per desfer el seu suport i traslladar el conjunt de ferro a un eventual centre de reinterpretació i condemna.

Tanmateix, s'argumenta judicialment que aquesta actuació no és urgent i que caldrà esperar a resoldre l'abast de la llei catalana i la seva interpretació a la llum de la legislació de l'estat. Tot seguint un patró ja comú i reiteratiu de subordinació del cos legislatiu català.

La batalla de l'Ebre és un record amarg pels catalans. Recuperar l'autèntic sentit d'aquell enfrontament entre molts catalans és la proposta de futur del muntatge de denúncia que ha preparat Ignasi Blanch, en una singular denúncia de la parcialitat amb que actua la judicatura espanyola i s'expressa la política catalana i espanyola.

Efectivament, s'han constatat que a la batalla de l'Ebre hi van fer enfrontar catalans entre ells només separats per unes ideologies que en volien el seu mutu anorreament. Ideologies que els bàndols de cada marge van saber instrumentalitzar per

intentar destruir la força i el futur de Catalunya.

D'una banda, les formacions del Terç de Nostra Senyora de Montserrat (també coneguts com requetès), unitats voluntàries catalanes per desfer les destrosses comunistes i de l'altra, idealistes revolucionaris, assedegats de justícia, en les milícies de la lleva del biberó, exposen, com han explicat sovint erudits historiadors, un honor incomparable i mai més reproduït. L'herència d'aquesta efemèride necessita un reconeixement que només pot fer Catalunya, doncs eren els seus fills els qui van morir-hi.